

[Poul Møller.]

cielle konferencerum. Hvis ministerens prognose i denne henseende er rigtig, er det også givet, at vor varsomhed og vor agtpågivenhed må styrkes, fordi vi altså ikke får så forfærdelig megen tid til at løbe vore egne synspunkter op, hvis forhandlingerne først kommer til at begynde, når Storbritannien er færdig med sine sonderinger, og når Storbritannien går ind i de egentlige, afsluttende og formelle forhandlinger.

Over for Storbritanniens mere velvillige indstilling til de europæiske problemer står Frankrigs holdning som det andet usikkerhedsmoment, idet vel alle andre vest-europæiske samfund jo før jo hellere ser en sammenslutning i en fælles økonomikreds. Vi har alle fornemmelsen af, at Frankrigs isolationisme og genopgravede nationalisme er ved at kvæle selve den tanke, som Det europæiske økonomiske Fællesskab er udtryk for. Hos mange, mange mennesker opstår der bekymring for og ligegyldighed over for denne tanke, fordi man siger: eksisterer den overhovedet mere, er der nogen, der tror på Fællesskabet, bortset fra at vi måske kan skabe en økonomikreds; en naturlig økonomikreds, hvor vi gennemfører frihandel imellem landene, eventuelt også med fælles ydre toldsatser? Men er vi i stand til at skabe det politiske fællesskab, som var grundlaget, bagtanken, for hele Romtraktaten?

Det er vigtigt her fra dansk side at få sagt, at det politiske fællesskab er ikke noget, der skal vrages, det er stadig målet med den europæiske politik; målet kan ikke kun være at skabe en økonomikreds, målet må være at skabe et fællesskab, og det er ikke i Danmarks og heller ikke i andre små medlemsstaters interesse, at den europæiske tanke, også hvor den indeholder suverænitetsskald, svækkes.

Det er tværtimod i vor interesse, at suverænitetsskaldet fastholdes som et vigtigt led i opbygningen af det fremtidige Europa; ellers ville vi heller ikke have nogen som helst mulighed for at undgå alle

de tilbagefald for den europæiske opbygning, som vi har oplevet i den periode, hvor der ikke har været mulighed for at tvinge landene.

Udenrigsministeren gjorde nogle bemærkninger om det franske standpunkt over for Storbritannien, og jeg synes, det fremgik klart af udenrigsministerens redegørelse, hvilken tvedragt Frankrig iklæder sig i dette europæiske spørgsmål. Udenrigsministeren fremhævede således, at Frankrig ligesom Storbritannien ønskede mindst muligt suverænitetsskald, men samtidig at Frankrig kræver af Storbritannien, at dette land uden forbehold skal respektere Romtraktaten. Her opstår der et dobbeltstandpunkt, en argumentation, som er uholdbar, for det er netop et vigtigt led i Romtraktaten, at der er et suverænitetsskald.

Det spørgsmål, der imidlertid er det afgørende for at kunne bedømme den europæiske udvikling, er, om Frankrig er kommet til en erkendelse af, at det ønsker England ind i EEC, om det ønsker England som medlem af de seks. Under den britiske valgkampagne kunne vi i vore aviser læse referater fra vestunionens møder, hvor en fransk viceudenrigsminister — så vidt jeg husker hed han de Broglie — gav meget, meget lovende erklæringer om, at nu ville man gerne byde England velkommen til fællesmarkedet. Men efter valget er det jo blevet lidt mere spagfærdigt med de franske velkomsthilsener. Efter den tale, som økonomiminister Brown holdt i Bergen, og som udenrigsministeren kommenterede her i formiddags, har jo den franske finansminister, Michel Debré, den 13. maj holdt en tale, der nærmest er som en spand koldt vand på de mennesker, der troede, at vi nu nærmede os en afgørende vending i den europæiske udvikling. Jeg tør ikke sige noget om, hvad hensigten med Michel Debrés tale har været, om det har været forhandlings-taktiske synspunkter over for England, eller om det har været den franske valgkampagne, der har spøgt som baggrund for hans tale. Det er jo i det hele taget noget af ulykken